

studentský časopis GNA

listopad 2018

ALLELO

10 Kč

ÚVODNÍ SLOVO: ALEO REVIVAL

Aleo je studentský měsíčník naší školy, který v historii několikrát zahynul a zase ožil a teď se po několika letech zase vrací na scénu! Cena je symbolických 10 Kč, abychom pokryli náklady na tisk. V dnešní době už lidé tráví čas většinou na internetu, ale byla by škoda zapomenout na starou dobrou tištěnou podobu vyjadřování naší kreativity.

Proto bychom rádi tento časopis publikovali minimálně jednou měsíčně, ale to nezvládneme bez Vaší pomoci. Tímto Vás, studenty nižšího i vyššího gymnázia, oslovujeme s prosbou a nabídkou stát se součástí redakce Alea. Stačí jednou sepsat nějaký článek nebo pro Aleo můžete tvořit pravidelně. Fejetony, básně, povídky, rozhovory, výzkumy či jakékoliv zábavné historky milerádi publikujeme.

Stačí napsat někomu z nás:

Thea Šebková, MB

Nela Majerová, 3.A

Johana Kužílková, OB (Johy Abigail Kuželka)

Jáchym Rainisch, QB

OBSAH

- 2** ÚVOD
- 3** MATURITY
- 5** SKOTSKO
- 6** ROZHOVOR: CHLASTÁKOVÁ
- 7** BARBORA CHLASTÁKOVÁ: VZTAHY
- 8** REVOLUCE '89
- 11** A CO STUDENT ?
- 12** KULTURA - A LEJ
- 13** CERN
- 14** DISCO MONKS & VTIPY
- 15** REDAKCE

STŘEDOŠKOLÁCI PROSTĚ POČÍTAT BUDOU!

Není tomu tak dávno, kdy naši politici zase jednou rozhodovali o studentských osudech, přesněji o zavedení povinné státní maturity z matematiky. A rozhodovali tak dlouho, až nakonec dorozhodovali. Povinná státní maturita z matematiky bude! Tím by měla odpadnout možnost volby právě mezi matematikou a cizím jazykem, jako je to možné doposud. Studenti budou tudíž povinně skládat státní maturitu právě ze tří předmětů - český jazyk a literatura, cizí jazyk a matematika. To se ve školním roce 2020/21 bude týkat všech studentů gymnázií (tudíž i nás) a lyceí. Pokud se neobjeví výrazné komplikace, dále by se to v následujícím školním roce 2021/22 mělo týkat již všech ostatní vzdělávacích oborů (s výjimkou zdravotnických, sociálních a uměleckých).

Právě proti této nerovnosti se Asociace ředitelů gymnázií České republiky, které je samozřejmě členem i náš pan ředitel Jiří Benda, snaží výrazně protestovat a snaží se za účelem rovného přístupu ke všem vzděláním nastolení matematiky jako povinného maturitního předmětu ve společné části sjednotit, dosud však bez výsledků.

Se vzrůstem se nepočítalo

Podle dat výsledků maturitních zkoušek od Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (CERMAT) se sice procentuálně více méně počet studentů, kteří státní maturitu z matematiky zvládnou, nemění (pohybuje se pravidelně okolo pětiny - 20%), avšak počet maturantů, kteří si ji vůbec místo cizího jazyka vyberou, rapidně klesá. Se vzrůstem těchto čísel by se pravděpodobně do budoucna ani nepočítalo. Přesně tak jako očividně studenti nechtějí "počítat" u maturit.

Nutno podotknout, že i přes tyto (pro příznivce přírodních věd) nešťastné statistiky, si právě na naší škole v porovnání s ostatními gymnázii v České republice volí státní zkoušku z matematiky nadprůměrný počet studentů.

Naši matikáři a povinná maturita z matematiky

Jak na zavedení povinné státní maturitní zkoušky hledí naši alejáčtí matikáři, kterých se právě maturita z matematiky v rámci profesorského sboru týká nejvíce?

Například paní profesorka Dana Töpferová říká: „Je logické, že si stát chce ověřit, že studenti gymnázií prošli řádně jak výukou českého jazyka, tak výukou matematiky. U nás by státní maturitu z matematiky zvládli již kvartáni, pro gymnázia to nebude problémem.“

Tomuto oponuje i názor pana profesora Hrubeše, který se k tomu vyjádřil slovy: „Myslím si, že gymnázia to zvládnou, ale jinde mi to přijde zbytečné. Musejí sestavit příklady s nízkou obtížností.“

Ne-matikáři a povinná maturita z matematiky

Jaký je na druhou stranu pohled, češtinářů a obecně profesorů vyučujících humanitní větev předmětů?

„Proč není povinným předmětem dějepis?“

- *Vratislav Hanzlík*

„Jo, já si myslím, že je to dobrý nápad. Proč by se měli studenti vzdělávat v češtině a v matice ne?“

- *Alžběta Vašáková*

Studentské názory

Právě studenti, kterých se to v nejbližších letech týká (prváci/kvintáni, druháci/sextáni) se k této své nově nabyté povinnosti vyjadřují všelijak.

Objevují se názory, které jsou striktně proti.

„No myslím si o tom, že je to fakt pěkná blbost.“

Avšak objevují se i názory, které jsou se státní maturitou z matematiky za dobře.

„Mně se to zase tak moc nepříčí, protože mi matika nijak zatím nevadí.“

Většinově se však názory studentů shodují v tom, že dosavadní systém možnosti volby mezi matematikou a cizím jazykem je mnohem logičtější, férovější a celkově lepší.

- *Nela Majerová*

Z EVROPSKÝCH METROPOLÍ DO VŘESOVÝCH POLÍ

Na začátku října jsme se vydali na tradiční výlet druhých ročníků a sext do Skotska s příslibem britského počasí a Haggisu.

Cesta tam byla předlouhá a během sedmnáctihodinové jízdy na trajektu jsme se uchýlili ke karetní hře Bang a hlubokému spánku pod vlivem Kinedrilu.

Během našich prvních pár dnů jsme stihli navštívit muzeum Van Gogha v Amsterdamu, nadýchat se mořského vzduchu na pláži, prozkoumat skrz naskrz trosky Jedburgh Abbey a hrad Stirling, a hlavně se poznat s našimi dočasnými rodinami, které jsme (téměř všichni) obdarovali karlovarskými oplatkami. Až na pár kuchyňských kuřáků a všudypřítomných koček (a jejich chlupů) neměl nikdo s rodinami problémy.

První polovina našeho zájezdu se skládala z procházek po městech a památkách a objevování míst, kam turista většinou nezaproučí. V Newcastlu jsme nestíhali, zatímco na Edinburgh a jeho krásy jsme měli celý den. Podobně dosyta jsme si užili i Glasgow, kde jsme nejen chodili po galeriích a památkách, ale také přelézali plot majestátní nekropole. Ne hřbitova, nekropole.

Po vřelém rozloučení s rodinami jsme se vydali brázdit jezero Loch Ness. Dostali jsme poutavou přednášku o jezeře i příšeře Nessie, a přestože jsme nezahlédli ani šupinku, průvodce sklidil nadšený potlesk. Ten samý den jsme také navštívili

viadukt, který figuroval ve filmech o Harry Potterovi. Bylo bláto a jedna noha nezůstala suchá, výhled na viadukt a okolní hory ale stál za čvachtavý výstup nahoru.

Náš první večer v hostelu byl ve znamení sounáležitosti, třicet lidí se mačkalo v kuchyni a snažilo se zdárně uvařit pro svou skupinku.

Další den jsme na sebe ráno navrstvili polovinu obsahu našich kufrů a vyrazili na skotskou vysočinu, na ostrov Eilean Donan a na stejnojmenný hrad, který je nejvíce fotografovaným hradem ve Skotsku. Bohužel se však deštík zvrhl v lijavec, takže třešnička na dortu, výšlap na nedalekou horu, se nekonala.

Zbytek našeho posledního dne ve Skotsku jsme tedy strávili balením a psychickou přípravou na cestu zpátky.

Cesta do Prahy se zdála být ještě delší než ta předchozí, přičemž jedním z rozptýlení pro nás byla diskotéka v "Kidz Clubu" na palubě trajektu, ze které se nedochovaly žádné fotky. Co se stane v Kidz Clubu, zůstane v Kidz Clubu.

Myslím, že zájezd do Skotska byl velký úspěch, a že byl spíše balzámem na duši než zdrojem odstrašujících příběhů o hostitelských rodinách. Za nás všechny můžu říct, že jsme si ani neuvědomili, že tolik potřebujeme deset dní volna spolu s přáteli, Skotskem a spoustou ovcí, dokud jsme ho neprožili.

- Anna Michálková

ROZHOVOR: Barbora Chlastáková **Jak se daří umělkyni na mateřské?**

Jak trávím čas?

Tak především čas trávím s rodinou. Hodně jsem se svým synem. Velmi často podnikáme spolu dobrodružné cesty po Šumavě. Mrzí mě, že je málo cest přizpůsobené pro kočárek. Ale my se nevzdáváme a většinou každý terén zvládneme. Někdy si říkám, že udělám mapu cest pro kočárky. Škoda, že je teď brzo tma. To mě moc mrzí, že nemůžeme být, tak dlouho venku. Miluji, když má Jáchym (synek) ošlehané tváře větrem. Je k sežrání. Večer, když už mám čas pro sebe, jdu malovat do ateliéru. Tam si dobře vyvětrám hlavu. A plním si své tajné sny. Ráda přicházím do ateliéru plná inspirace a odcházím vyčerpaná, ale s dobrým pocitem, že jsem ty své představy někam obtiskla.

Stýská se mi?

Velmi často si na Vás vzpomenu a vždy jsem šťastná, že jsem měla tak šikovný a chytrý studenty. Byli jste inspirativní. A to opravdu! To nelžu. I ti studenti co mě měli „na háku“ u těch jsem si říkávala, že je dobře že mě má někdo i „na háku“ hihi. VŠICHNI JSTE ORIGINÁLNÍ OSOBNOSTI Hrozně moc Vám věřím Alejáci, že vše dokážete. Vaše sny jsou na dosah.

Na co máte teď mnohem víc času a co naopak nestiháte?

Teď jsem hodně s rodinou. Užívám si tenhle čas. Řeším, co každý den uvařím a to je taková sranda. Když připravujete jídlo pro 6 lidí a nakonec to dopadne, že jídlo spálíte. Hahaaa, ale nakonec mám

zážitek, který mě nasytí na dlouhou dobu. Nestíhám chodit na pivo. Dávám přednost osobnímu rozvoji.

Jak se má Vaše dětátko?

Velmi dobře! Určitě nestrádá. Jak by mohlo, vždyť to jsou procházky, papání, hraní a spaní.

Napadá Vás nějaká zábavná historka na zakončení?

Historku mám a mám jich víc, ale povím Vám, jak jsem se dostala do regionálních novin, ale úplně jinak, než jak jsem chtěla. To si tak sníte, jak musíte udělat nějakou výstavu v jižních Čechách a představit těm lidem to „umění“, o kterém nemají ponětí. A říkáte si, že se s tím jistě dostanete do novin. No tak to jednou si tak jdu s kočárkem po cestě kolem lesa a najednou jsem se zastavila a začala jsem se kochat běžci. V dálce jsem uslyšela hudbu a jiné zvuky, tak jsem se pomalu začala přibližovat a jak se s tím kočárkem přibližuji, tak si najednou začínám všímat, že při cestě stojí lidi a divně se na mě dívají. Tu náhle na mě někdo křičí: „Co děláš? Jseš normální?! Stojíš v závodní dráze!“ Rozhlédnu se a najednou vnímám, že překážím přes cestu v cílové rovince. Samozřejmě jsem se ihned omlouvala, ale to nikoho nezajímalo. Otočila jsem se a zamířila jsem domu s pocitem, že musím rychle zapomenout na tenhle zážitek. Druhý den si přítel čte noviny a tam moje fotografie, jak bráním běžcům doběhnout poslední metry do cíle. Co na to říct - UŽ JSEM BYLA V NOVINÁCH!

- *Thea Šebková (via Messenger)*

Barbora Chlastáková: VZTAH

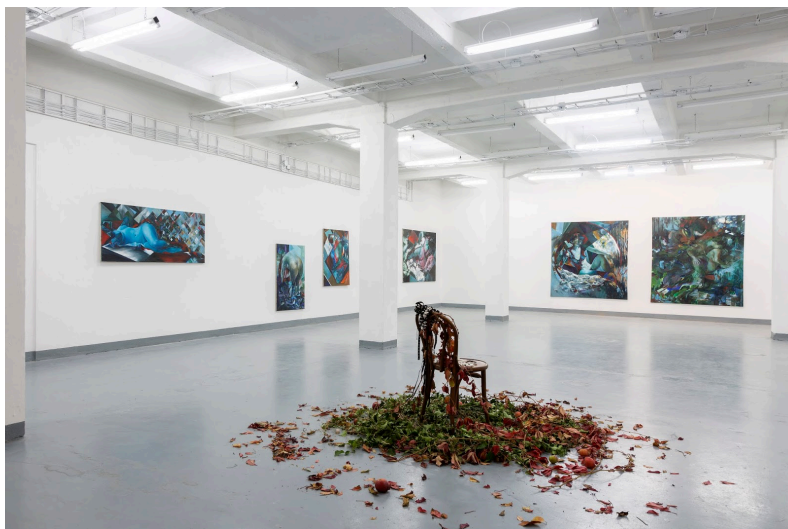
Před pár týdny, 16. října, se konala vernisáž výstavy naší bývalé (a milované) profesorky výtvarné výchovy, Barbory Chlastákové. Výstavu, nesoucí jméno Vztah, můžete do 29.11. vidět ve White Roomu v Pragovce na Kolbenově ulici a stoprocentně stojí za to - minimálně, protože vstup je pouze dobrovolný.

Ve "White Roomu" najdete desítku pestrobarevných velkoformátových obrazů, na kterých spatříte nahá ženská těla skloubená s geometrickými tvary. Dvě studentky a já jsme měly tu čest být součástí vernisáže a hrály jsme živé obrazy v modelech módní značky JINAK. Své básně v průběhu recitovala Olga Růžená a přišlo opravdu mnoho lidí.

V obrazech figuruje sytá modř symbolizující nebe, vodu i barvu božství a pravdy. Esence 20. let minulého století prostupuje v silné inspiraci kubistickými a futuristickými postupy všemi plátny. Jak se píše v popisu výstavy: "Ať jde o fiktivní vzpomínku na zavražděné dívky „Modrá žena“, či o osobní příběh a rozloučení s babičkou „Opouštění“, vždy se autorka pokouší zachytit prchavost života a vztahu prostřednictvím tělesného tvarosloví."

Výstava stojí za to a určitě doporučuji obětovat trochu více času prozkoumání každého detailu obrazu a naplno se ponořit do jeho atmosféry.

- Thea Šebková

KDY - KDYŽ NE TEĎ ? KDO - KDYŽ NE MY ? aneb VZPOMÍNKY NA SAMETOVOU REVOLUCI ROKU '89

*rodiče bývalého Alejíka Dominika
Hodana*

"Jelikož jsme z Karlových Varů, zprávy o událostech 17. 11. 1989 se k nám dostávaly až se zpožděním. Navíc se různé zdroje často rozcházelý a člověk si vlastně musel "vybrat", co se ve skutečnosti děje. Po pár dnech jsme se vydali do Prahy, kde jsme se účastnili dalších demonstrací a pochodu z Albertova. Ta atmosféra byla neuvěřitelná - ta euforie, víra v to, že konečně nastane ta změna, na kterou jsme tak dlouho čekali, byla během prvních týdnů a měsíců skoro až hmatatelná..."

paní profesorka Zuzana Junková

"17. listopad je svátek mého srdce, prožila jsem v ty dny něžné revoluce pocity závatné radosti a opravdového štěstí, které se zejména zpočátku mísily se strachem, že policajti či lidové milice vtrhnou na fakultu, nás rozpráší a celou revoluci zlikvidují.

Studovala jsem tehdy 3. ročník filozofické fakulty UK. Se svými spolužáky z kruhu jsme 17. vyrazili na Albertov. Nebyli jsme moc připraveni, žádné transparenty, ale věděli jsme, že nejdeme jen vzpomínat na studenty roku 39.

Projevy to potvrdily i vypískání zástupce SSM a pokračovalo to během pochodu na Vyšehrad. Odtud jsme chtěli zpět do centra, na Václavák. Kde jinde protestovat? Tam se ale nikdy nedošlo!

Já nedošla ani na tu Národní, kde to nakonec ten den tak strašně skončilo. Měla jsem jiné plány, kafe s maminkou a sestrou. Kde? V kavárně Nové scény Národního divadla - na Národní. Takže, když o hodinu později mlátili mé kamarády o 500 metrů dál, já pila v klidu kafe.

To bylo to poslední klidné, co jsem od této chvíle v následujících dnech zažila. Po strašném zážitku brutálního jednání komunistické policie a vojáků, které barvitě popsali a svými podlitinami doložili i moji spolužáci Pavel a Mirek, byla studenty domluvena studentská stávka.

V pondělí jsme na fakultu vyrazili s indexy, abychom prošli přes hlídky u vchodu fakulty. Pouštěli se jen studenti a profesori filozofické fakulty. Ve velké aule pak proběhlo vzrušené hlasování o tom, zda-li stávka bude okupační. Byla.

A právě Pavel a Mirek se přihlásili okupovat fakultu přes první noc. Byla to odvaha! Nevěděli jsme, jestli policajti zasáhnou a co jim případně udělají, jak budou brutální. Po Národní bychom se nedivili už ničemu. Opravdu přišli, ale naštěstí kluky jen vyhodili a fakultu zamkli, nezatkli je, neublížili. Tak kluci spali v té zimě ve spacácích alespoň před vchodem. Pak už policie nikdy nepřišla.

A co my ostatní, méně stateční? Další dny jsme se stali informační kanceláří republiky. Média byla v rukou komunistů a lidé mimo Prahu neměli tušení, co se doopravdy na Národní stalo, co je vzniklé Občanské fórum a jaké jsou požadavky jeho a studentů.... Proto jsem

revoluci strávila u psacího stolu. Hodiny a hodiny jsem seděla v knihovně Historického semináře a opisovala v několika průklepech na psacím stroji všechna prohlášení a informace, vše co bylo třeba dostat k lidem. Jiní malovali plakáty a jiní vyjížděli mimo Prahu, do ostatních měst a na venkov, aby osobně mluvili s lidmi a řekli jim o událostech v Praze.

Bylo úžasné, že na fakultu chodili cizí lidé a v rukou měli klíčky od svých aut a dávali je nám k dispozici, ať s nimi jedeme a vrátíme je, až už jich nebude třeba. Do vrátnice chodily babičky s buchtami a jinými dobrotami, abychom při stávce měli, co jíst. Na ulicích si lidé povídali, usmívali se, pomáhali si. Byla to radost, nadšení, slušnost a důvěra.

Chodily samé dobré zprávy a my je psali a šířili a všechno dopadlo dobře. Komunisti byli pryč. Ten pocit vítězství spravedlnosti, slušnosti, důstojnosti a lásky si v sobě nesu stále. Jsem šťastná, že jsem u toho mohla být.“

Oldřich Kužílek - tatínek Johany

“V pátek 17. listopadu dopoledne jsem v Hradci Králové jako režisér hradeckého divadla (v tu chvíli se ještě jmenovalo „Vítězného února“) vedl zkoušku představení anglického dramatika Toma Stopparda, kamaráda Václava Havla. Disident a budoucí president měl za pár dní tajně přijít na premiéru a měl v pokladně lístky na jméno Ferdinand Vaněk, aby to StB neodhalila.

Odpoledne jsem přijel do Prahy a v podvečer byl v Žižkovském divadle na

představení konzervatoře. Pak jsem metrem pod Národní třídou, kde v tu chvíli končil masakr, o němž jsem netušil, dojel na druhou stranu Prahy domů.

V noci volal dramaturg hradeckého divadla Etlík, co se stalo. Druhý den jsme se v Realistickém divadle sešli zástupci všech pražských divadel. Etlík a já (ač Pražáci) jsme byli jediní zástupci nepražského - oblastního divadla. Vyhlásila se pražská divadelní stávka, a my jsme prohlásili, že oblastní divadla do toho jdou taky. Ač pražáci, bylo třeba zvednout kraje, Praha nesmí zůstat osamocená.

Cítil jsem v tu chvíli mrazení. Byl to krok do neznáma. Zatelefonoval jsem do hradeckého divadla a svolal asi deset herců a techniků. V neděli 19. listopadu se sešla důležitá část souboru. Vylíčil jsem, co jsem o zásahu na Národní třídě věděl, a vyhlásili jsme stávku. Většina to přijala s nadšením - jasně, jdem do toho! Ale mnozí byli zpočátku opatrní a měli strach.

V pondělí se ale už nehrálo pro školy dopoledne ani večer pro dospělé a začaly večerní mítinky před divadlem a v divadle, které jsme spontánně přejmenovali na Klicperovo. Herec Takáč s jemnou podporou alkoholu vylezl na střechu divadla a shodil z ní svítící rudou hvězdu - symbol komunismu. Ráno ležela na dlažbě jako přejetá žába. Nikdo už nenavrhl dát ji zpátky.

V zaplněném sále jsme s diváky i s lidmi, kteří už šli na politický mítink, každý večer diskutovali o zásahu na Národní třídě, o demokracii a nutné změně. Byli opatrní a do akce se nehnali.

Až koncem týdne jsem si troufl založit místní Občanské fórum. Členové souboru a techniky se s nadšením ujali nových rolí ve štábu, fungoval sekretariát s evidencí telefonátů, návštěv, podnětů a poskytováním informací, organizace mítinků, autodoprava, výroba transparentů a letáků, účetnictví přijatých finančních darů. Některé herečky vidouce, jak lidé ze štábu v horečné činnosti zapomínají jíst a pít, ujaly se rolí svačinářek.

V Hradci už byla občanská fóra na vysokých školách a i jinde. Z Klicperova divadla se stalo krajské koordinační centrum OF. Síť oblastních divadel pokrývala celou republiku a všichni divadelníci jsme se znali. Bylo vidět, že změna je celostátní. Lidé se rychle osmělili a brali věci v podnicích a institucích do svých rukou. Tato nejdramatičtější fáze vyvrcholila generální stávkou pod heslem Konec vlády jedné strany, kdy se zcela naplnilo Žižkovo náměstí."

rodiče They Šebkové

"Moji rodiče demonstrovat sice šli, ale jakmile spatřili první policajty a uviděli, že jde do tuhýho, tak začali utíkat. Schovali se do hospody, kde strávili zbytek večera a téměř jediný, z čeho táta dodnes smutní, je to, že ve spěchu upadl a roztrhl si svoje oblíbený manšestráky ze Západu."

A CO STUDENT?

Učme se ptát i překračovat hranice

Na téma škol, školství, vzdělání i vzdělávání se denně píše články, kladou dotazy, vyjadřují pochyby a vykřikuje kritika. Mnozí odborníci se již po staletí snaží definovat, co by se měla každá nově příchozí generace od té předchozí dozvědět, co by se měla naučit a vštípit si i to, co se naopak předávat nemá či nemusí. Jakou roli však v tomto procesu selekce nehmotného dědictví hrají samotní studenti?

Inu, žádnou.

Pasivně přijímáme, co je nám dáno a s výmluvou, že měnit TO by bylo příliš náročné, se necháváme unášet studentským životem. Je jedno, jakou jeho formu si volíme. Ať už trávíme večery s nosem v knize, či v püllitru, vždy tím naplňujeme určitý stereotyp, který jsme bez mrknutí oka přijali za svůj.

Neuplyne den, kdy bychom si nepostěžovali na něco, co se nám na naší škole, na našem vzdělávání nelíbí. Ať už zaostalý přístup či rozbitá tabule, vždy je něco, co je špatně. Ale uběhnou klidně i roky, než se odvážíme naše stížnosti převést do jasných argumentů a pronést je hlasitě, s vůlí něco změnit.

Ale proč?

Proč tolik váháme a raději než se něco pokusit vyřešit, zalezeme hlouběji do naší komfortní zóny planých stížností. Je to naší povahou? Máme z něčeho strach? Či jsme prostě prachsprostě líní? Neustále se nám předkládá, že jsme „ta elita

národa“. Ač je toto tvrzení značně přemrštěné (pochopení rozdílu mezi pedipalpy a chelicery) ještě nikdy z nikoho elitu neudělalo, mělo by nás přeci alespoň inspirovat k tomu, abychom spěli k něčemu „lepšímu“ či „vyššímu“. Nezáleží, jestli si to vyložíme jako ponouknutí k propojení všech základních sil ve fyzice, naučení se dvanácti jazyků či prostě k zdárnému vychování vlastních dětí. Ale všechno by to mělo zahrnovat ochotu projevit se, ozvat se, říct ne, říct svůj názor, překročit hranice. To sice může působit složitě a člověk se toho může nejprve bát, ale je to vlastnost, která s přicházející dospělostí, nabývá víc a víc na důležitosti. To se dá snadno potvrdit, podívá-li se člověk do současného politicko-společenského dění.

A proto bychom se neměli zdráhat a tento um v sobě podporovat a podporovat ho i u ostatních. Často je slyšet: „Neřeš to! Jasný, chápu, že máš pravdu, ale nech to bejt. Zbytečně si to komplikuješ.“. To je něco, co nám poradí většina lidí kolem. Vzájemně se pak ve skupině utlumujeme až do chvíle, kdy už je všem všechno jedno. Ale kde lépe si vyzkoušet, jak se za něco postavit, když ne ve škole? V (bezpečném) prostředí, kde ve finále zas o tolik nejde (protože trocha inkoustu na papíru nám život nepoškodí, jedno co si kdo říká). Proč nevyužít toho, že jsme studenti, že chodíme do školy a naučit se zde i o trochu víc, nežli jen pár jmen a vzorečků? Vždyť když si tuto vlastnost neosvojíme teď, jak ji budeme schopni uplatnit ve chvíli, kdy už na tom opravdu bude záležet? A navíc, co se tak může stát, když se s něčím ozveme? Je-li náš argument smysluplný a naše názory

pronášeny slušně (zde si bohužel musíme uvědomit svůj věk a míru hormonů s ním spojenou), není důvod proč by nás někdo kvůli tomu jakkoli potlačoval. Ale činí-li tak (což se samozřejmě děje, ve škole obzvláště) je to sice chvíli nepříjemné, ale zase si díky tomu uvědomíme postoje jiných a především fakt, že nehledě na to, kolik známek nám má někdo pravomoc napsat do „žákajdy“, vždy zůstává jen obyčejným člověkem, chybujícím, mýlícím se a není tedy potřeba ho jen vystrašeně poslouchat, nýbrž se s ním vždy snažit vést optimisticky nehynoucí dialog.

- Johana Kužílková

A LEJ - Kam za kulturou?

Začni vrstvit oblečení a nosit termosku s hřejivým čajem, protože přišla zima! Listopad už je skoro u konce a to znamená, že letošní 35. Maturitní ples naše gymnázia se rychlostí světla blíží. Koná se **7.12.** ve velkém sále Lucerny na Václavském náměstí a od sedmé hodiny večerní Tě čeká kopec srandy.

Chceš-li „okoštovat“ maturitákovou atmosféru, zaskoč den předtím **6.12.** na ples Gymnázia Jana Nerudy na stejném místě. Dokonce Tě připraví na stejný afterparty klub Tresor, tak už pak budeš pěkně vědět, kudy na záchod v nouzi a jaká kabinka je ta nejhezčí.

Každý už asi někdy slyšel o GA Night, a jestli ne, nesmutni a zažij ji na vlastní kůži **14.12.** v Point gallery na Betlémském náměstí od osmi večer. Potkáš tam spoustu fajn lidí, nejen z Arabský.

- Thea Šebková , Eliška Polejová

JAK JSME JELI DO CERNU

Před prázdninami proběhlo přihlášení, výběr účastníků a o pár měsíců později jsme vyrazili směr Švýcarsko. Naší první zastávkou na dlouhé cestě byl německý Špýr.

Tam jsme navštívili technické muzeum. Vnitřní část muzea by se snad dala porovnávat s technickým muzeem v Praze, ovšem taková venkovní expozice, jako je ta jejich se moc často nevidí! Letadla a vrtulníky upevněné ve vysokých konstrukcích, po kterých bylo možné se dostat ke stroji a dokonce se i projít po jeho palubě! Podobně, přestože ne ve vzduchu, bylo přístupných také několik lodí a ponorka.

Jen co jsme se dostatečně vynadávali, vyrazili jsme směr Štrasburk. Tam jsme se ubytovali, vyrazili do města, nasedli na loď, na ní jsme projeli centrum města a shlédli ty nejznámější památky, mezi nimi i sídlo evropského parlamentu. Vrátili jsme se do hotelu, abychom se nabili energií na další dlouhý den.

Po snídani nás čekala cesta napříč Švýcarskem vstříc Ženevě! První zastávka - Bern. Během pár hodin jsme si celé malebné městečko prošli, nakoupili suvenýry, svačinu na cestu a nakoukli jsme do medvědího výběhu. Opět jsme nasedli do autobusu a vyrazili. Nyní do čokoládovny v Brocu a následně sýrárny v Gruyère. Na obou místech jsme si prošli expozice zaměřené nejen na historii, ale i způsob výroby čokolády či sýru. Navíc byly prohlídky ukončené vítanou ochutnávkou místních výrobků. Pak už

jsme zbytek dne strávili přesunem do francouzského hotelu, který se nacházel jen pár kilometrů od výzkumného centra CERNu.

Pár minut v autobusu, obdržení návštěvnické identifikační karty a můžeme vyrazit do nitra CERNu. První část dne jsme strávili v expozicích Universe of Particles a Microcosm, které jsou trvale veřejně otevřené a při jejichž návštěvě jsme získávali informace o činnosti a cílech CERNu a fungování LHC (velkého hadronového urychlovače). Následovala ještě krátká souhrnná prezentace od Čecha pracujícího v tomto výzkumném centru a konečně jsme se přesunuli do bodu neočekávanějšího a to k návštěvě pracovišť! Prošli jsme celkem asi tři haly, prohlédli si části urychlovače a dozvěděli se něco více o vesmírné části výzkumu částicových srážek.

Po opuštění CERNu jsme na večer vyjeli směrem k domovu, ale v cestě jsme měli ještě jednu zastávku. Mnichov. Tam jsme navštívili velké přírodovědecké muzeum a kdo stihl, tak i kousek historického centra města. Následoval odpolední přejezd do Prahy, kam jsme dorazili v pozdních večerních hodinách.

- *Kačka Kohoutová*

DISCO JE ZPĚT

Jsmo u zrodu nové DISCO legendy ?

Studenti naší školy Jáchym Rainisch a Matěj Koliáš spolu s bývalým studentem Adamem Brožem přicházejí s revolučním projektem DISCO MONKS.

Mezi laiky se šíří, že vydáváte nové album. Kolik je na tom pravdy ?

Něco na tom je. Už brzy si budete moct poslechnout naší debutovou písničku Láska. Album zabere ještě minimálně měsíc práce, le už teď máme schránky plné korespondence s žádostmi o společnou písničku od ostatních interpretů, takže prvním albem to určitě nekončí.

Už máte název alba. O co v něm půjde ?

Hlavně se snažíme dělat hudbu která přinese pohodu. Nechceme nikoho napadat ani urážet. Náš primární cíl je, aby si na to posluchač mohl zatrsat. V textech se také často objevují slova jako láska, kráska, tancovat, disco, párty, což v nás evokuje radost, ke které bychom všechny naše písně chtěli směřovat. Krom toho zpíváme i o našem životě.

A jaký je váš život ?

Je to jedna velká párty. Snažíme si užívat každé chvíle a dělat z obyčejného dne velkou show. Řekl bych, že víc jak polovinu našeho života paříme.

Je něco co byste nám chtěli říct na závěr ?

Myslíme si, že naši hudbu si oblíbí jak milovníci disca, tak i jeho kritici takže buďte připravení a sledujte náš youtube kanál Disco Monks.

- Adam Brož

VTIPY

- Jak se jmenuje město v Chorvatsku, které je za věcí, kterou se češou vlasy?
 - Za - hřeben
 - Jak se jmenuje bulhar, který rád hraje minecraft?
 - Krum Páč
 - Jak se jmenuje japonec, který je velký pracant?
 - Makaja Kop Ako
 - Jak se jmenuje severokorejec, který už vzdal svůj boj s režimem?
 - Jemitošu Mafuk
 - Volá pán do restaureca a říká: "Dobrý den, to je ta restaurace za polárním kruhem?"
Číšník mu odpoví: "Zdravím, no restaurace jsme, ale jak vás napadl ten polární kruh?"
"No, víte, mě z těch vašich cen úplně mrazí."
 - Pepíček, který má vadu řeči a místo stříká č, stojí za záclonou. Maminka se ho ptá: "Pepíčku co děláš za tou záclonou?"
Pepíček odpoví: "Číhám."
 - Jaký názor má člověk co má rád stavebnice na marihuanu?
 - Měla by být legalizována.
 - Učitel tělocviku říká dětem: "Kdo vyskočí výš než tahle tyč tak má jedničku."
Přihlásí se student: "Já to přeskočím."
"Ty?" Diví se učitel, "vždyť jsi nejhorší ve třídě."
"To sice ano, ale tyče skákat neumí."
- Jáchym Rainisch

REDAKCE

Kateřina Kolouchová (ex-student)

grafika titulní stránky

Thea Šebkov
šéfredaktorka

Jáchym Rainisch
redaktor

Anna Michálková
redaktorka

Nela Majerov
redaktorka

Johanka Kuřilkov
redaktorka

Adam Broř
editor

ALEO 2018